Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 127. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 7, 1995. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 7-го ЛИПНЯ 1995 р. Ч. 127. РІК CII.

ПРИЗНАЧЕНО НОВИЙ УРЯД УКРАЇНИ

Київ (УНІАР). — Тут у понеділок, 3-го липня, опубліковано указ Президента України Леоніда Кучми про призначення нового складу Кабінету Міністрів.

Віцепрем'єр-міністром України з питань державної безпеки та надзвичайних ситуацій, головою Координаційного комітету з питань боротьби з корупцією та організованою злочинністю при Президенті України призначено Василя Дурдинця. Він народився у 1937 році в селі Ромочевиця, Мукачівського району, Закарпатської области. Раніше був першим заступником голови Координаційного комітету з питань боротьби з корупцією та організованою злочинністю при Президентові України. Ще раніше працював заступником і першим заступником міністра внутрішніх справ Української ССР, у 1994 році був заступником голови Верховної Ради України.

Віцепрем'єр-міністром з питань промислової політики призначений Анатолій Кінах, народжений у 1954 році. Останнім часом займав посаду голови Миколаївської Обласної Ради. У 1990-92 роках був на постійній праці у Верховній Раді України. У 1992-94 роках — представник Президента в Миколаївській області.

Віцепрем'єр-міністром з питань гуманітарної політики, призначено Івана Кура-са.

Віцепрем'єр-міністром з питань агро-промислового комплексу призначено Петра Саблука.

Віцепрем'єр-міністром України з питань економіки призначено Романа Шпека. Народжений у 1954 році. Останнім часом займав посаду міністра економіки та був членом Ради з питань економічної реформи при Президентові.

Міністром статистики України призначено Миколу Борисенка, який працює на цій посаді від 1991 року.

Міністром фінансів — Петра Германчука, призначеного на цю посаду в липня 1994 року.

Міністром економіки — Василя Гуреєва, який до цього був заступником міністра економіки.

Міністром транспорту — Івана Данькевича.

Міністром соціяльного захисту населення України призначено Аркадія Єршова, який займає цю посаду з вересня 1991 року.

Міністром освіти — Михайла Згуровського, призначеного на цю посаду в грудні 1994 року.

Міністром охорони здоров'я — Євгена Короленка.

Міністром охорони довкілля та ядерної безпеки — Юрія Костенка.

Міністром внутрішніх справ України — Юрія Кравченка. Народжений у 1951 році в Олександрії, Кіровоградської области. У 1989-92 роках працював начальником Управління внутрішніх справ Кіровоградської области, у 1992-94 роках — заступник міністра, начальник кримінальної міліції Міністерства внутрішніх справ України, у 1994 році — голова Державного митного комітету України.

Міністром промисловости — Валерія Мазура, який був заступником міністра промисловости.

Указом Президента створено Міністерство зовнішніх зв'язків і торгівлі України, замість зліквідованого Міністерства зовнішніх економічних зв'язків. Міністром зовнішніх економічних

(Закінчення на стор. 3)

Депутати України матимуть службові помешкання

Київ (УНІАР).— На сесії Верховної Ради України вперше відбулося відкрите розподілення службових помешкань для депутатів українського парляменту, які постійно проживають в інших містах, а в Києві змушені жити в готелі.

У двох житлових будинках 10-го мікрорайону Осокорки, Харківського району Києва, для депутатів України виділено 220 помешкань: 16 однокімнатних (студій), 95 двокімнатних (односпальнеьвих), 93 трикімнатних (двоспальневих) і 16 чотирикімнатних (триспальневих). Обладнання цих службових помешкань коштує 158 трильйонів 412 мільйонів 410, 000 карбованців.

Службові помешкання мають бути обладнані й надаватимуться депутатам на підставі укладеного договору про винайм з Управлінням справами Верховної Ради України. Парляментаристи можуть мешкати в них разом з родинами, оплачуючи лише комунальні послуги і міжміські телефонічні розмови. По закінченні депутатських уповноважень, протягом трьох місяців помешкання мають бути звільнені для наступного покоління парляментаристів.

На сьогодні депутати займають 180 помешкань у мікрорайоні Позняки та 40 на Бульварі Лесі Українки.

У Києві святкували День незалежности ЗСА

Київ /УНІАР/. — Тут у вівторок, 4-го липня, у резиденції американського амбасадора відбулася святкова гостина з нагоди 219-ої річниці Дня Незалежности З'єднаних Стейтів Америки.

У святкуванні взяли участь народні депутати України та представники Адміністрації Президента й Уряду, серед них голова Адміністрації Дмитро Табачник, секретар Ради національної безпеки Володимир Горбулін, народні депутати Олександер Ємець, Іван Заєць, Лесь Танюк, член Президії Юрій Буздуган, голова Київської Міської Ради Леонід Костяківський, перший Президент України Леонід Кравчук, представники Міністерства Закордонних Справ, заступник міністра закордонних справ Константин Грищенко. Були також серед гостей Патріярх Київський та всієї України-Руси Володимир (Романюк) і Митрополит Філарет, представники дипломатичного корпусу, акредитовані в Україні.

Амбасадор ЗСА в Україні Вілліям Міллер, вітаючи присутніх зазначив: „Україна вже почала процес розбудови сильної, незалежної, квітучої держави. Головне, що у вас є сильні люди. Всі ці чинники є в Україні та з певною допомогою на початку, Україна обов'язково в короткому часі стане великою та багатою державою. Ті ж самі факти були присутні й на початку американської незалежности. Але все одно

(Закінчення на стор. 3)

Роз'єднання міжпростірних кораблів закінчилося успішно

Гюстон, Тек. — У вівторок, 4-го липня, американські астронавти та російські космонавти, при співучасті своїх земних колег, успішно здійснили роз'єднання міжпростірної ракети „Атлантіс" від космічної станції „Мір". З таким самим успіхом тому п'ять днів було здійснено з'єднання цих двох космічних споруд. Цю подію загально названо першим західньо-східнім з'єднанням за останні дві декади та з бажаннями подібної співпраці в майбутньому.

Капітан американської міжпростірної ракети „Атлантіс" Роберт Ґібсон із восьмичленною залогою — шість американців і два росіяни, — назвали цю процедуру роз'єднання „космічним балетом", щоб підкреслити гармонійність конечних для такої дії рухів. Після роз'єднання залога „Атлантіс" крізь радіо-сполучення розпрощалася зі залогою „Міру" після п'ятиденної спільної праці над різного роду дослідами. Успіх цієї космічної співпраці з обидвох сторін викликав тільки задоволення, а також і признання, що одинцем ніхто не був би досягнув такого успіху.

Міжпростірна ракета „Атлантіс" має заплановане приземлення на п'ятницю 7-го липня, а серед її залоги є два російські космонавти — Владімір Дезгуров, Ґеннадій Стрелаков і американський астронавт д-р Норман Теґард, які перебували на космічній станції „Мір" від березня.

Радіопрограма М. Комічака відзначає 45-ліття

Піттсбурґ. — Українська громада Піттсбурґу і околиць з вдячністю відзначає цього місяця 45-ті роковини української радіопрограми Михайла Комічака. Вже стало традицією для понад двох поколінь українців включати кожної неділі о 1-ій годині радіоприймачі, щоб із станції ВПІТ почути українське слово та музику.

М. Комічак

Інж. М. Комічак, так як і його покійна вже дружина Анна, це уродженці Америки, які ніколи не бачили України. Та проте їх любов до землі батьків, глибока релігійність та ідеалістичний патріотизм віддзеркалюють настанову українських імігрантів-піонерів, серед яких вони виростали.

Тож не диво, що від першої передачі в дні 15-го липня 1950 року програма мала на меті збереження серед слухачів української ідентичности. Завдяки об'єктивності і толерантності її керівника програма здобула підтримку так серед „старих" імігрантів, як і серед хвилі „новоприбулих", які опинились в Америці після Другої світової війни. Продовж минулих десятиріч на радієвій програмі М. Комічака можна було почути виступи наших Патріярхів Йосифа і Мстислава та відомих громадян: М. Лівицького, Я. Стецька, Й. Лисогора, А. Батюка, О. Бойдуника, Ю. Ревая, І. Вовчука, М. Шлемкевича, Л. Добрянського. Р. Смаль-Стоцького, О. Пріцака, І. Олексина, Уляни Дячук та багато інших.

Для розпорошеної української громади програма є об'єднуючим чинником. Її слухають не тільки у західній Пенсильванії, але також у східніх частинах Огайо та північних районах Західної Вірджінії. Слухачі довідуються про працю місцевих організацій та про події в діяспорі та в Україні. Важним є те, що програма роз'яснює значення різних національних акцій і активно включається у збірку фондів. Згадати тут можна збірки на ЗУАДК, на інвалідів, на пам'ятник Шевченка у Вашінгтоні, на український науковий центр у Гарварді та на український національну кімнату при Піттсбурзькому університеті. Після відродження України успішними були збірки на українську амбасаду у Вашінгтоні, на підтримку демократичних сил перед виборами в Україні, а головно на допомогу жертвам Чорнобиля. Особливо великим фінансовим успіхом увінчались радіотони, що свідчить про популярність і престиж програми.

Відрадним явищем є те, що молодше покоління, хоча часто не володіє українською мовою, включається в громадську працю у наших організаціях. Для них останніми роками частина програми ведеться англійською мо-

(Закінчення на стор. 3)

Студенти з України приїхали на літні курси до Гарварду

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. К.). — Редакцію „Свободи" відвідало шестеро молодих студентів з України, що завдяки Асоціяції Українсько-Американських Професіоналістів і Підприємців отримали стипендію на літні курси українознавства в Гарварді. Це вже не вперше така група приїжджає сюди на літні студії і не вперше відвідують вони нашу редакцію.

Ціла група, в якій троє студентів навчаються в Університеті „Києво-Могилянська Академія", отримали стипендії після відповідного іспиту та написання есею і після доказу, що знають англійську мову.

Кваліфікації студентів, що бажають сюди приїхати, перевіряє окрема комісія, розглядаючи їхні виповнені запитники та поступи в науці. Усі шестеро студіюють гуманітарні науки і знають добре англійську мову, хоча лише одна із студенток, Катерина Смаглій, була вже на Північно-Американському континенті, а це в Канаді і то короткий час.

Усі вони, будучи лише два дні в Ню Йорку, дещо оголомшені враженнями і самою подорожжю, тому умовляємося, що після закінчення літніх курсів в Гарварді вони перед поворотом домів зайдуть, щоб поділитися пережитим на вищій американській школі і на курсах, які закінчать.

Дві із студенток отримали на цю поїздку стипендії — Олена Тиха з Дніпропетровського, яка студіює психологію, а при тому має поважно ушкоджений зір і майже не бачить — отримала стипендію Українського Народного Союзу, а Наталія Ничаєва з Чернівець, яка студіює політичні науки, але хоче бути журналісткою, стипендію мґра Володимира і Анни Рак. Третю стипендію отримав Олег Марченко з Києва, уфундовану д-ром Юрієм Руденським.

Асоціяція УАПП продовжує свою корисну програму вишколювання молодих здібних студентів з України, зацікавивши цим також поодиноких наших членів громади та організації. Ця акція дуже на потребу і заохочує молодих людей до науки, а зокрема науки англійської мови, що тепер є розговірною у цілому світі.

Студенти з України в редакції „Свободи" із своєю опікункою Оксаною Третяк (стоять зліва): О. Ведрашко, К. Смаглій, В. Вальдман, О. Третяк, О. Марченко, Н. Нечаєва, О. Тиха.

В Україні
(з інформацій УНІАР)

Делегація Словаччини відвідала Слобожанщину

ХАРКІВ. — Тут з дводенною візитою перебувала офіційна делегація Словаччини, яку супроводжував амбасадор цієї держави в Україні Йозеф Міґаш. Гості зустрілися з головою Обласної Ради Олександром Масельським та посадником Харкова Євгеном Кушнарьовим. Сторони вирішили встановити та відновити втрачені контакти в економічній та культурній сферах. Особливо наголошувалося на необхідності створювати спільні підприємства та співпрацювати в машинобудівній, переробній, металюргійній, військово-промисловій, харчовій сферах. Зокрема, словаки зацікавлені у виробленні двигунів для танків і тягачів та готові вкласти один мільйон долярів у спільне підприємство на базі недобудованої макаронної фабрики.

У Верховній Раді є нова фракція

Колишній Президент України Леонід Кравчук, можливо, очолить нову щойно створену парляментську фракцію "Соціяльно ринковий вибір". Іншими кандидатами в її лідери є народні депутати Володимир Анпілов та Володимир Лановий. Нова фракція представляє Ліберальну Партію України і до неї увійшло майже 25 осіб. Сам Кравчук зазначив, що про це говорити пердчасно, оскільки він навіть не є членом ЛПУ.

Захищають кримського журналіста

СИМФЕРОПІЛЬ. — Пресова служба представництва Президента України в Криму звернулася до Президії Верховної Ради Автономної Республіки Крим з проханням скасувати постанову про позбавлення акредитації кореспондента кримського тижневика "Южний Кур'єр" Григорія Йоффе. Автори звернення пишуть, що вони ретельно вивчили всі документи і вважають висунуті проти Г. Йоффе обвинувачення надуманими, побудованими на упередженому і необ'єктивному ставленні до журналіста.

Ерудити навчатимуться безплатно

КИЇВ.— Тут розпочалася перша всеукраїнська бізнес-тура "Економічна ерудиція", проведення якої зініціювала Академія підприємництва "Ділові діти України". Мета турніру — виявити рівень економічного мислення старших школярів та ставлення молоді до ринкових реформ. Учасники мають продемонструвати свої знання менеджменту, маркетингу, реклями, права, етики, бизнесу та комп'ютерної грамотности. Нагородою переможцям буде безплатне зарахування та навчання в Українському фінансовому інституті менеджменту і бизнесу, Міжнародному Соломоновому університеті, Київському інституті бизнесу і менеджменту та Харківському університеті.

Уряд потребує структурних змін

КИЇВ.— Голова адміністрації Президента України Дмитро Табачник на пресовій конференції сказав, що, по закінченні формування нового Уряду, не лише прем'єр-міністер, а й Уряд не матимуть самостійної ролі у структурі виконавчої влади. Відбудуться структурні зміни також і в апараті Кабінету Міністрів, повідомив голова адміністрації. Деякі міністерства буде зліквідовано або замінено на державні комітети та корпорації.

Комуністи критикують Е. Ґурвіца

ОДЕСА. — Одеська обласна організація КПУ оприлюднила заяву з протестом проти рішень одеського міського виконавчого комітету перейменувати деякі вулиці та площі й перенести пам'ятник морякам-потьомкінцям і на його місці побудувати пам'ятник Катерині Другій. Звертаючись до голови Одеської Міської Ради Едуарда Ґурвіца, комуністи попередили: якщо рішення не скасують, то вони розпочнуть збір підписів за передчасне припинення його уповноважень як голови Одеської Міської Ради. Раніше проти спорудження пам'ятника Катерині II виступила Одеська обласна організація Спілки письменників України.

При Президенті створено Комітет законодавчих ініціятив

КИЇВ. — Указом Президента створено Комітет законодавчих ініціятив як консультативно-дорадчий орган. Він має сприяти більш ефективному використанню інтелектуального потенціялу України для удосконалення законодавства і скоординовасти дій щодо його кваліфікації. Завданням комітету також є визначення наукових засад розбудови української держави, здійснення правової реформи, визначення і наукове обґрунтування пріоритетних напрямків розвитку законодавства України щодо реформування економіки та інших сфер державного і суспільного життя.

Луганчани звернулися до Президента

Народні депутати від Луганщини, голови місцевих рад, керівники підприємств та організацій надіслали Президентові України Л. Кучмі звернення, у якому пишуть, що за рік праці на посаді голови обласної ради Петра Купіна економічна і соціяльно-політична ситуація в області значно погіршилась. Автори пишуть, що керівництво області перебуває під впливом КПУ і обрало курс на саботування економічних реформ. Вся влада в області опинилася в руках ідеологів однієї партії, а населення стало заручником соціяльного експерименту.

В АМЕРИЦІ

У ПРИГОТУВАННІ КОНҐРЕСОМ цьогорічного бюджету вперше за 10 років запропоновано на військові видатки більше грошей, як цього у своєму бюджеті вимагає Пентагон. Уряд президента Билла Клінтона твердить, що республіканці такими ходами повертаються до часів загрози зі сторони Совєтського Союзу, даючи гроші на розбудову військового арсеналу. Натомість республіканці та велика кількість консервативних демократів кажуть, що не збільшують в дійсності фондів Пентагону, тільки намагаються сповільнити існуючі занадто гострі обмеження. Бо існує потреба поправити військову готовість і взяти під увагу загрозу від інших країн.

КОЛИ БІЛЬШІСТЬ АМЕРИКАНЦІВ у країні святкували день 4-го липня у відпочинковій атмосфері, серед близьких приятелів і родини, то кілька сотень консервативних республіканців зібралися у Ню Гемшир на спеціяльному пікніку, щоб ближче запізнатися з кандидатами своєї партії, які змагаються за право бути кандидатом республіканців у президентських виборах 1996 року. Гаслом цього спеціяльного пікніку — печення порослят було „Ліберальний-щедрий кусок порослятини за консервативну ціну!" Присутніми були сенатори, Фил Ґремм, Роберт Дол Ричард Луґар, конґресмен Роберт Дорнан, Пет Бюкенан і Алан Кейс.

У СВІТІ

ПРИПИНЕННЯ ВОГНЮ У ЧЕЧНІ в наслідок подій у Будьонновську та успіх дотеперішніх переговорів між росіянами і чеченцями раптом опинилися в глухому куті, бо у понеділок, 3-го липня, провідник чеченців Джохар Дудаєв заявив, що зрезиґнує тільки тоді якщо Чечня стане незалежною. У відповідь на це Боріс Єльцин вже наступного дня 4-го липня видав указ, щоб військові частини, які тепер знаходяться в Чечні, залишились там на постійно. На думку аналітиків це було зроблено з розмислом, щоб показати хто уважає себе господарем Чечні. А тимчасом у Кремлі, як завжди, відбуваються маневри захоплення якнайбільше влади: генерал П. Ґрачов дальше настоює, що тільки сила може вирішити конфлікт у Чечні, та дуже незадоволений з В. Черномирдіна та його наладнання справи російських заклодників у Будьонновську.

МУСУЛЬМАНСЬКА ВОЙОВНИЧА група, котра вже понад 10 років веде затяжну боротьбу з урядом Єгипту заявила, що невдалий замах на президента Госні Мубарака минулого тижня в Етіопії був її ділом. Організація „Ісламська група" у своєму повідомленні говорять про те, що припинять замахи на урядових чиновників і сили державної безпеки тільки тоді, якщо президент Г. Мубарак звільнить з ув'язнення всіх ісламських бойовиків, зліквідує існуючі закони надзвичайного стану та дозволить ісламську теократію в державі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00. Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Корупція — моральний рак нашої доби

Коли слідкуємо за сумною статистикою і посмертними згадками про відомих осіб в американській пресі, немає у нас найменшого сумніву, що найбільш поширеною недугою нашої доби є рак у різних формах і він поширюється застрашаючо не лише в ЗСА, але й у цілому світі, а тепер ще особливо сильно в Україні. Нелегко знайти причину, чому саме кількість хворих і вмираючих на цю страшну недугу так зростає, але можна здогадатися, що тут мусить бути вплив радіяції та тих хемічних засобів, що є невід'ємними частинами індустрії та всіх засобів технології.

Але не нам аналізувати причину поширення цієї недуги, а лише той факт, що пошесть раку насуває нам порівняння з іншою пошестю, яка, хоч не шкідлива для людського здоров'я, зате небезпечна для загальної моралі і для тих чеснот, що колись були самозрозумілими і коротко були з'ясовані в сьомій Заповіді Божій. Але це були часи, коли Божий закон був майже законом, а коли не він, то допомагало в тому законодавство кожної держави.

Розуміється, різні роди корупції траплялися й раніше, але вони не поширювалися немов справжня пошесть і не були такі популярні, як це діється в останні роки.

Немає майже дня, щоб у засобах масової інформації, а особливо в газетах, не було тепер новинок про нечесні грошові махінації у провідних верствах різних держав та підкупства саме в політичних колах до найвищих державних мужів включно.

Ще не забулася широка сітка „нечистих" грошових інтересів в уряді Італії, що буде мати свої наслідки в окремому судовому процесі, а знаємо, що корупція там відбувалася на найвищому рівні провідників італійської держави. Постійно повторюються політичні скандали в Мехіко із-за сумнівних грошових засобів декого з провідних осіб, це саме читали ми про Аргентину. Однак нам не треба далеко шукати — під закидом підкупства і нечесного здобуття грошей стоять найближчі приятелі нашого теперішнього президента Билла Клінтона, а причина самовбивства приятеля Гілларі адвоката Фостера досі не ясна і не відомо чи і тут не грало ролі нечесне здобуття грошей.

Однак найбільш тепер пишеться і розглядається корупцію в державах колишнього СССР, а особливо в Росії та Україні. В обох тих державах працюють пильно цілі сітки непевних елементів, що стараються нечесними способами дійти до великого майна, а звичайно це діється з допомогою, а то й співучастю високопоставлених політичних мужів. Саме минулого тижня щоденник „Ню Йорк Таймс" помістив довгий репортаж на тему нової російської провідної верстви, яка рівночасно робить широкі фінансові інтереси, що, розуміється, звичайно не є зовсім чисті, але про це пишуть лише відважні журналісти, бо кримінальних доходжень корупції майже намає.

Нас, однак, найбільше турбує те, що діється в Україні, де такі випадки нечесного збагачення завдяки впливам чи знайомствам у найвищих політичних колах є тепер на порядку денному. Конта політичних активістів з України ростуть в банках західніх держав, а тільки нечисленним, як Боженарові чи Звягільському, посовгнеться нога.

Корупція, однак, на всіх щаблях суспільного життя — це недуга, яка поширюється в застрашаючий спосіб, а найгірше, що стає самозрозумілою частиною життя, без якої не можна посунутися ані на крок. Аж робиться лячно, що сталося з чесним, віруючим в Бога і Його закони українцем, який колись був прототипом України. Чи справді такі люди вже в Україні не бувають?

Пояснення на це питання дістаємо від тих наших земляків, які перейшли півстоліття, а то й більше, совєтського „виховання", коли крадіж і корупція були невід'ємною частиною життя, які дозволяли втриматися на його поверхні. Після такого довгого „перевишколу" хіба не можна дивуватися, що ця система закорінилася і її важко змінити за три-чотири роки, ще коли мається примір такого браку чесности у найбагатших країнах світу.

Недуга раку поширюється застрашаючо, але щораз більше надії роблять на можливості її лікування та навіть повного вилікування.

Чи знайдуться, однак, „лікарі", які захочуть шукати можливостей затримати недугу „нечистих рук"?

Петро Грицак

П'ЯТДЕСЯТЛІТТЯ ПРИМУСОВОЇ РЕПАТРІЯЦІЇ

II

Видно, що американських вояків вишколювали наперед у дусі відомого пляну Морґентава щодо деталів окупації Німеччини та не цілком гуманного трактування цивільного населення під час окупації. Всупереч багатьом запевненням у летючках, що Женевські умови будуть респектовані, американська окупаційна влада пробувала, видно, на власну руку, в окремих віддалених місцевостях, проводити акції, відомі під кодом „перетягання через кіль" („operation keelhaul"). Це було, мабуть, роблено, щоб задоволити своїх союзників-большевиків, а також деяких американських лібералів та інші просовєтські елементи, яких тоді було повно в американському Уряді, а особливо у Державному департаменті. Кажуть, що дорадник і конфідант президента Ф. Д. Рузвелта, Г. Гопкінс, після своєї подорожі до СССР у липні 1941 року виробив собі про Сталіна опінію як про великого чоловіка-гуманіста, та потрапив передати той свій ентузіязм самому президентові. Це мало далекойдучий вплив на американську політику під час війни та окупації, що хотіла бачити в СССР цінного союзника і в майбутньому. Вирішальними були безперечно переконання самого Рузвелта про конечність присутности „чотирьох поліціянтів" — Америки, СССР, Англії та Китаю на міжнародній арені після перемоги над державами осі. Опінія, безперечно, вироблена на підставі відповідних суґестій його ліберальних дорадників (Гопкінс, А. Гаріман, А. Гіс та інші).

Про людей, тоді радо бачених в адміністрації, говорить протокол з підкомісії внутрішньої безпеки американського Сенату з квітня 1953 року ось що: „Вони колонізували ключеві комітети Конґресу... Вони давали поради для членів Уряду, писали для них промови... Вони брали участь дослівно в кожній конференції, де державні мужі збиралися, щоб формувати майбутнє". Колишній президент Р. Ніксон, ще як конґресмен, говорив про ті активності: „Вони дозволяють неприятелеві проводити й формувату нашу політику, вони розброюють та присуджують наших дипломатів вже наперед до поразки, ще перед виїздом на конференцію". У своїх споминах Черчіл згадує, як під час конференції в Теграні 1943 року Сталін, ніби жартома, запропонував, щоб убити 50,000 німецьких старшин серед полонених німців. Цю пропозицію зараз же підтримав Еліот, син самого президента Рузвелта, там присутній, генерал американської армії, кажучи, що армія ту пропозицію підтримає. Сталася констернація, Черчіл покинув залю на знак протесту, а Сталін проголосив це як „жарт". Це було, однак, після ялтинського вбивства польських старшин, що додає певної автентичности до сталінського „жарту".

Всі ті обставини ілюструють атмосферу, яка запанувала в окупованій Німеччині зразу ж після закінчення воєнних дій. Більш як п'ять мільйонів репатрійовано до СССР. Деякі виїхали добровільно, а деякі примусово. Між ними, правдоподібно, більш як половина були українці, а коло 250,000 українців таки залишилися, щоб потім еміґрувати. Про вищезгадані події сьогодні вже мало пишеться. Але не забули про них большевики, які не раз згадують, як „капіталісти" мальтретували їхніх „співвітчизників", коли вони не хотіли їхати „на радіну", вживаючи при тому „баґнети, киї, машинові кріси й танки". Це все відноситься до часів перед розпадом СССР. Тепер було б дуже цікавим почути дещо про деталі репатріяції із колишніх совєтських джерел, а саме, що сталося з тими людьми по їх приїзді до СССР. Це було б особливо актуальним у зв'язку з помпезним святкуванням 50-ліття перемоги у „великій вітчизняній війні". Тут також варто згадати, що Організація Об'єднаних Націй вже в січні 1946 року проголосила примусову репатріяцію поза законом. При тому важливу ролю відіграла Елінор Рузвелт, вдова по президентові.

Юрій Р. Рибак

МАЛИЙ БИЗНЕС — НЕ ДЛЯ КОЖНОГО

Ще від колоніяльних часів мрією не одного пересічного американця було мати власний бизнес. А щоб у дії бути незалежним, він ставав антрепренером, бо відчував нагоду перебрати на себе організацію і провід бизнесу та риск заради прибутку... Історично малий бизнес завжди користувався особливою позицією в економіці ЗСА і тому став основою американського бизнесу, бо всі з важливих фірм „не впали з неба велетнями", а починали від малого. Виглядає, що малі фірми у своїй основі є такі самі як великі, а різниця тільки у розмірах. На практиці воно дещо інакше, бо малий бизнес затримує свою унікальність, яка значно відрізняється від великих, а ті, що намагаються наслiпо наслідувати великих, зачиняють двері.

Колись джерелом антрепренерів були працівники великих фірм, коли відчували у собі покликання добровільно покидати запевнене, добре платне місце зайняття з думкою мати більше успіхів, ніж невдач. Вони зрозуміли, що необхідно вчитися на помилках своїх попередників, які позичали замало або забагато грошей, приймали на працю невідповідних працівників, були повністю залежні від одного лише замовника і т.п. Нині до добровільних антрепренерів приєднуються тисячі працівників, яких великі фірми звільняють з огляду на еорганізацію підприємства. Між звільненими є льояльні, працьовиті, відповідальні фахівці, яких доля раптом вирвала з глибоко вкоріненого довкілля праці. Не є легко, а часом і неможливо, знайти деінде ту саму працю, бо всюди звільняють, а коли навіть приймають, то молодших на нижчій платні. Ну і що ж залишається?.. Короткотермінове платне безробіття, а відтак ще одна можливість бути власним „босом" у власному бизнесі. І тут же починається гра, схожа на льотерію, бо ставка на бизнес може замість виграшу закінчитися програною з розчаруванням до світу і себе самого... Тут же доводиться відкрити широко очі на життя й погоджуватись з істиною, що антрепренерські примани можуть стати тільки привидом. Як же привітно звучить, наприклад, не мати „боса" над собою, не підкорятися сумнівним правилам, встановленим працедавцем, мати необмежену можливість „робити гроші".

З природи люди не є однорідною безбарвною масою, а суспільністю індивідуальностей різного характеру зацікавлення і вимог. Є такі, що потребують почуття певности і забезпечення праці і не є здатні думати малими категоріями. Є такі, яким бракує терпцю, який дуже потрібний якраз у малому бизнесі. А для того, хто є перфекціоністом і глядить за певністю у житті, значні риски можуть паралізувати його діяльність як власника малого бизнесу. Строгий антрепренерський стиль життя і праці не кожному підходить, особливо тим, що неохоче рискують своїми заощадженими грішми, рахують кожний цент витрат, відчувають брак комфорту корпоративного життя, проводять багато годин денно для себе і бажають легким коштом збагатитися.

У малому бизнесі рушійною силою поступу є і буде ідея. Але щоб її здійснити, треба знайти слушну для неї нагоду. Бо є різниця, коли добрі ідеї не є добрим бизнесом. Знавці вважають, що тільки 5 відс. ідей дійсно реалізуються. Для прикладу перенесімось думками у часи 450 років тому. Тоді великою ідеєю вже був... гелікоптер, однак був рівночасно непопулярним і безнадійним бизнесом! Причина у тому, що ніхто тоді не мав потреби літати, а до того ніхто не міг збудувати ані машини, ані роторів.

Часто буває, що бизнесмени так суцільно захоплюються ідеєю, технологією або самим продуктом, що прямо забувають про відношення цього до покупця і його наставлення. Це ж основне, бо коли нема зацікавлення у покупця, то тоді і нема з ким торгувати.

Тому що багато малих бизнесів може починати кожний, хто має на це інвестиційний капітал, не одному власникові бракує фахового знання, набутого досвіду і особистого такту. У такому випадку тягар відповідальности падає на керівника, який мусить практично ознайомитися з усіма фазами діяльности бизнесу. Це означає, що легше бути президентом корпорації, який має до помочі адміністраційний штаб, ніж, скажімо, бути власником чи керівником ресторану і кожного дня самому полагоджувати і вирі-

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

„Не дайте загаснути 'Веселці'"!

До Шановної Управи Українського Народного Союзу та редакції „Свободи"

Вельмишановні!

Дозвольне нам, Українським Працівникам Літератури для Дітей і Молоді, подати голос у справі, яка зрушила та схвилювала все наше громадянство. Доказом цьому — численні статті на ваших сторінках в обороні „Свободи", як, безумовно, потрібного в житті діяспори щоденника. Під цими листами ми підписуємося без застережень. Та не хотіли б, щоб проминула мовчанкою небезпека ще однієї втрати, хто знає, чи не болючішої, а те, що перестане появлятися журнал для дітей „Веселка". В її обороні ми досі зустрінули лиш одну статтю — самої редакторки Люби Часто.

Віримо, що в редакції таких статтей більше і вони з часом появляться в газеті. Але сьогодні хочемо додати наш голос. „Веселку" справді заініціювало наше об'єднання, тоді Об'єднання Працівників Дитячої Літератури (ОПДЛ). Не можна забути цілого циклу справді переконуючих статтей у „Свободі" за 1953-54 роки, головно ред. Володимира Барагури, члена Управи ОПДЛ, про необхідність дитячого журналу серед преси нашої діяспори. І ці статті переконали як Управу УНСоюзу, так і наше громадянство. „Батько Союз" не забув про своїх наймолодших членів — оце вже 41 рік „Веселка" виховує нові покоління нашої дітвори в діяспорі. Перша редакційна „трійця" — Роман Завадович, Богдан Гошовський та Володимир Барагура — були одночасно і провідними членами ОПДЛ (Роман Завадович, корифей сучасної дитячої літератури, почесний голова ОПДЛ, Богдан Гошовський — тодішній його голова). Хоч два перші члени редакційної колеґії з часом відійшли, а далі перенеслися у вічність, ред. В. Барагура вів самотужки справу далі зі справді подиву гідною витривалістю та послідовністю. І втримував належний мистецький та виховний рівень журналика, хоч вмирали щораз нові мистці та літератори і праця ставала щораз важчою. Коли врешті відійшов на справді добре заслужений відпочинок, перебрала його місце теж дійсний член УПЛДМ Люба Дмитришин-Часто.

Сорок років — це час півтора, а то й двох поколінь. У тому ж часі здійснилася заповітна мрія нас усіх — постала українська держава. „Веселка", включно із запасами колишніх чисел, як з редакційних та громадських полиць, так і з приватних „пивниць та ґаражів", полинула масово на визволені землі. І там зуміли зразу оцінити її як „заморське чудо", всю суть наших національних аспірацій — у формі легкій, доступній, цікавій для дітей.

А рівночасно тут, за морем, проходив, може й не дуже свідомо для загалу, трагічний процес постійного зменшення передплатників та читачів. Чомусь так мало хто його запримітив, а повинні були давно вдарити на сполох наші українознавчі школи, молодечі організації, зрештою й жіночі, яким виховання національно свідомої дітвори теж повинно лежати на серці. Та цього не сталося. І ось „Веселка" — найстарший на сьогодні український дитячий журнал, як виглядає, кінчає свою земну путь... Правда, в Україні відновлюються, навіть досить численно, наші дитячі журнали, але саме „Веселка" повинна б стати їх „матріярхом" та вказувати шлях, „як без ярем живе й росте народ". Тим часом вона, трагічний показник духового зубожіння нашої багатої діяспори, — повинна б, виходить, зґаснути...

Цей стан закликає до застанови, до оцінки й переоцінки і крутого повороту до кращого. Можливо ще не запізно. Може слід подумати Управі УНСоюзу, хто ж будуть майбутні читачі „Свободи" і „Українського Тижневика" та й співробітники й редактори, коли вже сьогодні „скапітулюємо" та поплинемо, куди несуть хвилі асиміляції байдужости до рідного кореня. Може час хоч сьогодні подумати всім названим нашим громадським чинникам не як ліквідувати, а як оживити й відновити?

(Закінчення на стор. 4)

Мирослав Семчишин

В УКРАЇНІ — ВІДКРИТИ УКРАЇНУ!

II

Про ті тривожні сиґнали ми вже писали минулими роками, а сьогодні доводиться з сумом ствердити, що той стан національної відчужености-сліпоти триває й досі. На тих каламутних водах масового обрусіння існують, щоправда, острови національно свідомого народу, свідомого свого минулого і сучасних незалежницьких прямувань, політично вироблених українських патріотів, що стараються вести національно-культурну усвідомну акцію серед своїх незрячих земляків. Але цього замало. Тут потрібне встрявання державних інституцій, з відповідно виробленою програмою національного усвідомлення, українського мововживання (школи!) як й інших форм, завдяки яким поступово прийшло б до національного пробудження. Дехто так подуманий процес своєрідної націотерапії хотів би вважати дерусифікацією, а інші пря-мою українізацією. Ця друга концепція, назагал, не має прихильників.

Але тут справа не у термінології, а в самій справі, бо під кінець четвертих роковин нашої державности раз-у-раз чуємо грізні сиґнали з усіх сторін України; читаємо глибокоаналітичні статті з Києва, Львова й інших великих міст, а всі вони доказують, що за минулий рік в Україні прийшло до очевидного погіршення національно-культурного рівня, а передусім на відтинку мововживання. Ось кілька заголовків статтей у випадково прочитаних газетах за два-три минулі місяці: „Держава починається з національних ідей" („Українська газета", Київ), „Тільки національна свідомість кожного і всіх порятує незалежність України" (із циклу статтей „Вакуум" Сергія Плачинди, там же), „Українська культура — пасербиця рідної держави" (інтерв'ю з віцеміністром культури М. Яковиною в „Українському Слові"), „Як консолідувати українську націю" (Тетяна Метельова і М. Хамітов, „Вісті з України"). А таких статтей куди більше, зокрема їх доволі часто можна побачити в „Літературній Україні", що від років стала найкращим виразником і захисником українських національних прав, зокрема в ділянці мови і культури.

Прихід до влади Президента Л. Кучми позначився, на нашу думку, знаменними для сучасного життя України фактами.

Перше — це широкомаштабний проєкт економічних реформ, а другий, капітального значення фактор — це задум визнати російську мову „офіційною", як другу, побіч української державної мови. І ця друга запрограмована лінія внутрішньонаціональної політики (хоч би тільки у словесній формі) відкрила посилену активізацію російських і проросійських сфер населення і вкрай ворожих антинаціональних акцій, головно серед населення південносхідніх областей. А що вже говорити про українську мову, яка почала масово втрачати свій престиж і навіть у Києві стала домінувати над українською — в урядових установах, крамницях, на вулицях тощо. Осередки національно-просвітницької роботи „Просвіта", Т-во української мови, які з великим зусиллям проводять працю щодо пробудження і активізації широких мас населення, відчули „зміну віх", що стала справді зловісною. Жалюгідне видовище представляє собою Верховна Рада України, мабуть, єдиний парлямент у світі, де комуністична (і прокомуністична) більшість часто бльокує прийняття важливих законів і голосує проти фундаментальних інтересів своєї держави. А що вже говорити про голову ВР Олександра Мороза, який виявив себе твердим комуністом і бачить майбутнє України тільки у відновленій федерації з Росією...

В аналізі і критиці того всього, що діється сьогодні у ВР України, де постійно приходить до протистояння націонал-демократів і комуністів, чітко вирисовується картина, в якому стані опинилася внутрішня українська політика, які видні і невидні перешкоди гальмують процеси важливих проблем, перед якими опинилася молода українська держава і ті національні, патріотичні кола, що прагнуть не тільки відбудувати Україну економічно чи сконсолідувати національно-політично, але й забезпечити за нею вільний і конструктивний культурний розкиток. А тим часом зі сторінок преси не сходить питання української мови (а це вже триває п'ять років!) як мови державної, нехтування нею органами державної адміністрації, великою більшістю членів парляменту. Разом з тим, з очевидним обуренням дискутуються неґативи у ділянці шкільництва, стану національної свідомости, загального зниження культури чи її окремих ділянок.

На початку цього року в „Літературній Україні" появилася велика стаття відомого і заслуженого педагога-патріота Анатолія Погрібного, в якій він широко розкрив картину того, як за останній час, в умовах нової державної адміністрації, підупала українська школа. Він м. і. пригадав, як ще у 1991 році, будучи заступником міністра освіти, виробив національно-державну програму під назвою „Освіта України XXI ст.", а в ній визначено десять завдань, що мали б сприяти відродженню національної освіти, отже, цілу низку важливих заходів, спрямованих на викорінення зросійщення України. За цим пляном упродовж двох років треба розбудувати мережу українських шкіл, повноцiло ввести до шкіл українську мову як державну. Це був час, коли переважна більшість населення, в тому числі і російськомовного, вважала себе громадянами української держави, з українською державною ідеологією і такою ж мовою. А з яким балянсом почали ми 1995 рік? Ось кілька прикладів. У ряді міст України кількість шкіл та кляс з українською мовою навчання пішла донизу. Наприклад, у Луганській області мали відкрити 67 шкіл з українською мовою. Не відкрито жодної. Обіжник А. Погрібного „Про стан впровадження україномовного навчання у вищих навчальних закладах України" нова влада зіґнорувала, тодішній прем'єр Масол коротко пояснив: „Ви перебільшуєте важливість мовного питання!.." Згідно з „новою установкою" ректори чи декани університетів почали роз'яснювати своїм викладачам, що „мовне питання вже не стоїть" — хто якою мовою хоче, хай такою читає лекції. „Відчувається, — пише А. Погрібний, — що в Україні йде побудова не української, а україно-російської держави і що в уряді є очевидне стремління вдержати і розбудувати в Україні російську мову, культуру".

Таким чином, на четвертому році української державности, в нових умовах, з новим парляментом і Урядом повіяло „старшобратським" духом... Тон до „зміни віх" у трактуванні української мови, як єдино державної, з очевидною тенденцією піднести престиж російської мови, задали у своїх публічних виступах як Президент Л. Кучма, так і голова Верховної Ради Олександер Мороз. Перший з них заявив, що „національна ідея не прижилася" (тобто, не виправдала себе), а О. Мороз у статті „Націоналізм на державному рівні" (журнал „Віче") засудив ті державні дії, які побудовані на національному принципі, як шкідливі. Заява Президента Л. Кучми про його намір ввести російську мову в Україні як другу державну, була частиною його виборчої кампанії, обіцянкою для російськомовного населення, і — на цьому закінчилось, бо ставити це мовне питання на розгляд парляменту він таки не наважився.

(Закінчення буде)

Н. Буковський підтримав Програму дослідження Українських Церков

Фонд ім. Анни і Никандра Буковських засновано при Канадському Інституті Українських Студій в 1988 році. Сьогодні він нараховує 116,600 дол. і підтримує наукові проєкти КІУС. В січні 1995 року, у зв'язку з заснуванням при КІУС: Програми дослідження Українських Церков, Н. Буковський вирішив змінити умови використання доходів з фонду і визначив серед пріоритетних ділянок, які має підтримувати фонд, проєкти з історії Українських церков. Програма має базуватися на матеріялах бібліотеки та архіву проф. Богдана Боцюрківа, які він передає до КІУС.

Н. Буковський є відомим у Канаді громадським діячем, який присвятив чимало десятиліть свого життя праці в українських організаціях Саскачевану та кредитовій спілці „Нова Громада". Він народився 4-го листопада 1905 року в православній родині Івана та Ксенії Буковських у містечку Вишневець на Волині. Вже з 13 року життя він змушений був почати працювати, а в 23 роки за порадою батька виїхав на заробітки до Канади. В квітні 1929 року Н. Буковський оселився в Саскатуні, зв'язавши, таким чином, назавжди свою діяльність з цим відомим центром українського життя в Канаді. Згодом молодий Буковський став активним членом Української Стрілецької Громади, а з 1932 року — Українського Національного Об'єднання. Продовж п'ятьох каденцій він був головою Управи Філії УНО в Саскатуні. В роки Великої депресії Н. Буковський працював у видавництві „Нового Шляху" і був членом його редакції. В 1939 році він став одним з засновників першої Української Щадничої Спілки „Нова Громада". Праці в „Новій Громаді" Н. Буковський віддав 35 років свого життя.

Анна і Никандер Буковські завжди були щедрими жертводавцями на цілі розвитку української науки. Н. Буковський був постійним членом Осередку Української Культури й Освіти у Вінніпезі, є членом-фундатором Української Канадської Фундації ім. Тараса Шевченка, а також щедрим жертводавцем КІУС. Разом з своєю родиною Н. Буковський належить до парафії Пресвятої Трійці української православної церкви в Саскатуні.

Рішення Н. Буковського підтримати Програму дослідження Українських Церков було зроблено ним у порозумінні з дирекцією КІУС і має дати ще один поштовх розвиткові цієї важливої програми КІУС напередодні двохтисячоліття світового християнства.

Українці беруть участь в Спеціяльній Олімпіяді

Як уже інформовано, з України приїхало 18 уломних дітей, які беруть участь в Спеціяльних Олімпійських змаганнях, які почалися 1-го липня в Ню Гейвені, Конн., на стадіоні Єйлського університету.

Учасники з України прилетіли в п'ятницю, 23-го червня, на летовище ім. Кеннеді в Ню Йорку, а звідтам до Марріот готелю в Тромбилл, Конн. Ними зайнявся комітет членів Товариства св. Вервиці церкви в Ансонії.

У неділю, 25-го червня, приймали учасників українська парафія свв. Петра і Павла в Ансонії. Члени комітету Франко Стубань і Мері Глива подбали, щоб гостинність була приємною.

В годині 11-ій вранці відслужено Святу Літургію, а опісля був сніданок і зустріч з громадою. В год. 2:30 був полуденок. Комітети Т-ва св. Вервиці подбали, щоб перебування спортовців в Конректикат було приємним.

Спортовці з України з членами комітету в церкві в Ансонії.

Перш за все слід скласти подяку Ф. Стубанові і М. Гливі, які придбали для спортовців уніформи синьо-жовті. Як і рівнож належиться подяка жертводавцям, які зложили пожертви з Бриджпорту: 100 дол. УАВетерани станиця ч. 21; по 50 дол. — 59-ий Відділ УНС, Клюб Сеньйорів і Дмитро Стець, а крім того було багато дрібних пожертв на більшу суму.

В понеділок, 26-го червня, спортовці відвідали Українську Семінарію св. Василія і музей в Стемфорді. В середу, 28-го червня, Союз Українок в Ню Гейвені приготовив вечерю й зустріч з громадою.

Учасники мали заповнений час аж до 29-го червня, коли перенеслися до „Олімпійського Села".

Т. Сливінський

В Австрії померла д-р І. Кисілевська

З Австрії наспіла вістка, що там 18-го квітня померла в Зальцбурґу св. п. д-р Ірина з Рибачків Кисілевська, народжена 10-го жовтня 1907 року в Коломиї, в родині гімназійного професора Михайла, що був відтак директором Філії Академічної гімназії у Львові.

Покійна закінчила гімназію СС. Василіянок у Львові і була активною пластункою, членом куреня „Ті, що греблі рвуть"

Закінчивши дентистичні студії у Варшаві, довгі роки провадила у Львові при вул. Потоцького ч. 48 дентистичну канцелярію. В 1936 році одружилася із віцедиректором Центробанку, колишнім військовим УГА Маркіяном Кисілевським. В часі Другої світової війни вони виїхали зі Львова і після закінчення війни поселилися в Зальцбурґу, де М. Кисілевський був аж до смерти адміністративним директором зальцбурзьких „Фестшпілє" під мистецьким керівництвом славного диригента Герберта фон Караяна.

Св. п. І. Кисілевська мала двох братів, з яких молодший, також активний пластун, визначний спортовець, знаменитий лещатар і душа КЛК згинув у Кривому Розі в тюрмі НКВД, а старший Богдан, відбувши роки війни як вояк І-ої УД/УНА помер в Баварії.

Св. п. д-р І. Кисілевська залишила сина д-ра Андрія з дружиною і дочками та дальшу родину в Німеччині, ЗСА, Австралії та Україні.

Похоронних обрядів довершив душпастир Зальцбурґу о. Іван Дашковський, а зворушливе слово виголосив о. мітрат д-р Олександер Дзерович, парох Відня.

І. Рибачек-Кисілевська (перша справа) на пластовому таборі „Сокіл" біля Підлютого в 1928 році.

„Хоровая академія" з Москви в Ню Йорку

Що це за чудасія? А так назвав себе російський чоловічий хор (хоч 15 співаків з додатком диригента не так то й просто, з музичного боку, назвати справжнім хором та ще й академією), що виступив із концертом у відомій Таллі Голл 9-го квітня ц. р. із „всеросійською літургійною програмою від XI віку до сьогодення". Так високопарно гороїжилась реклями. Адже відомо, що в тому віці там, де тепер Москва, ще ведмеді позіхали, а з якого-небудь літургійного співу не було і відлуння. Уже найвищий час Москві запестати компромітуватись такими вихватками. А ще до того, як прочитаєте в програмці і блекоту, що: „В тім часі російська держава була зосереджена в Києві...", то мусите відчути безмежний несмак від такої провокації. І відповідаючи зразу на реклямне безглуздя, то жадного співу з XI віку публіка не почула.

За приїзд цього хору до ЗСА відповідає аґенція з 57-ої вул. IMC Artists. Можна тільки дивуватись, що тут допомагали фінансово дуже різні товариства, як наприклад, Continental Insurers, А. Меллон чи Шуберт фундації, Т. Ворнер кабель, Мерцедес-Бенц, Народна допомога для мистецтва й інші. Читаємо там і про допомогу, але, не добре відомого Джорджа Сороса, а Дейзі й Пола Соросів. Цікаво скільки з тих організацій допомогли б українському хорові?

Тому і не дивно, що заля була майже випродана. Українці на цей концерт, зовсім слушно, не явились. Автор цих рядків зустрів там тільки одну нашу особу. Хористи цієї академії вийшли на сцену вдягнені в довжезні червоні (якже би то інакше і могло бути?) халати-кафтани. На це належить звернути увагу ще й тому, що в другій частині, передавши куті меду, хористи мали вже на собі... фраки. Як знаємо, світові хористи вдягнені звичайно бувають у смокінґи, а фраки це щось для співаків-солістів. Як можна було ствердити, тут було ще намагання дати собі в співі раду без українців. Бо і дійсно в списку хористів не було ані одного імені із закінченням -енко". Все таки Шимко — це ім'я українське, а перекручення прізвища Куренко на Куренков, а Наума на Наумов теж не переконує, що це справжні москалі. Без українців спів у москалів не вийде.

Хор цей не зовсім захоплює, а навіть радше досить розчаровує. Диригує ним Александр Сєдов, що мав би й опрацьовувати деякі композиції хору. Жоден із творів, навіть таких визначних композиторів, як Чайковський чи мелодійний Ґречанінов, не згадуючи вже таких як Іполітов-Іванов чи Шведов, не зуміли полонити слухачів своєю музикою, хоча спів хору оплескувано, щойно аж у закінченні першої частини концерту стався пролом у настрої зібраних. Маєстатичне „Слава во вишніх Богу" Бортнянського викликало бурю оплесків і загальне одушевлення.

Так само і в другій частині програми оплески були пересічні. Аж як прийшов на чергу старовининй кант із Печерської Лаври „Блажен муж" (кінець XVI віку), публіка була ще більше полонена співом і в захопленні не переставала оплескувати. Початок бо співу унісоном насторожив слухачів, а дальші швидкобіжні стрічки всевладно підкорили зібраних. Значить знову українська музика, а не російська, одушевила слухачів. І ще втретє, на закінчення концерту композиція Бортнянського „Хвалимо Тебе, Боже" захопила присутніх. Отже публіка зазнала в піднесення під магією мелодій українських творів.

Дальше намішано вже гороху з капустою. Як наддаток почули слухачі дешевеньку російську частушку. Один із хористів шмаганув під час співу ще і якийсь викрутас із рок-н-роллу. На „біс" пішла й американська танцювальна пісенька, яку, очевидно, сприйняла публіка із задоволенням. І знову, під час співу, той самий хорист задемонстрував декілька посковзнень з рок-н-роллу. От тобі і стиль, оце і Академія!

Найпомітніша прикмета цього хору — це спів пініссімо. Однак, коли слухаєте весь час пініссімо без глибшого пережиття, то воно стає скучною монотонією. Найцікавіший голос у хорі — це контрабас зі своїм низом. А чи багато читачів повірить, що він москаль? Перші тенори слабі: без тембру, без роздвону; придатні хіба до танцювальної музики. Другі тенори — сприємливі. Баритони, так як нікудишні: голоси без металю, без блиску. Адже неперевершений Котко не остав би в пам'яті назавжди, якби не мав металічних баритонів, які неповторно видзвонювали, хочби „Грають кобзарі на золотії цимбали", в щедрівці „Ой на горонці" Стеценка. Хор зрідка дає зі себе форте. А слухач бажає дуже почути і фортіссімо, якого тут немає. А що варта хор без цієї підставової принади і краси?

Коли йдеться про голоси, то Україна може виставити яких пів тузина і навіть дещо кращих хорів. Але хто займеться тим і хто повезе їх у світ? У випадку цього хору, то діють ще давні більшовицькі знайомства і пов'язання. В нас їх немає покищо. Самозрозуміло, що без міністра культури в нас нічого путнього не може скоїтись і в хоровій ділянці. Наше Міністерство Культури мусить неодмінно заактивізуватися. Народ бо живе не тільки економікою, але і культурою.

Теодор Терен-Юськів

МАЛИЙ...

(Закінчення зі стор. 2)

шувати безліч на перший погляд дрібних справ, а основних і важливих для існування підприємства.

Не так легко малому бизнесові підібрати собі робочу силу, бо звичайно великі фірми більше платять і ще дають додаткові винагороди і забезпечення. Ще так недавно певність зайняття були козирем великих підприємств.

Нині важко сказати, де працівник має запевнення постійної праці.

Але малий бизнес має теж свої корисні сторінки існування, а однією з них є гнучкість провести ідею у життя і мати готовий продукт на час, коли ринок за ним питає. (Цю гнучкість вирішування припиняє бюрократична система у великих фірмах). Керівництво малої фірми часто є співвласником і особливу увагу, енерґію і час присвячує теж внутрішнім проблемам, що корисно впливають на мораль працівників і їхню продуктивність.

У загальному успіх антрепренера залежить від його індивідуальности, фаховости, зацікавлення і посвяти. І ним не може бути кожна особа, а лише така, що знайшла місце здійснення свого призначення у малому бизнесі, вміє повністю використати всі блага економічної системи і „минає обережно зрадливі пастки".

...І пригадався Відень. Висока школа світової торгівлі і слова професора Зайдля: „Бизнесмени — це так як музики: є їх багато, а тільки деякі з них... віртуози!"

ПРИЗНАЧЕНО...

(Закінчення зі стор. 1)

зв'язків і торгівлі призначено Сергія Осику.

Міністром вугільної промисловости — Віктора Полтавця.

Міністром Кабінету Міністрів — Валерія Пустовойтенка.

Міністром лісового господарства — Валерія Самоплавського.

Міністром закордонних справ — Геннадія Удовенка.

Міністром рибного господарства — Миколу Швиденка.

Міністром енерґетики та електрифікації —Олексія Шеберстова.

Міністром оборони — Валерія Шмарова.

Головою Служби Безпеки України призначено Володимира Радченка, який був міністром внутрішніх справ з липня 1994 року.

Головою Фонду державного майна — Юрія Єханурова.

Головою Державного комітету України з питань харчової промисловости — Леоніда Сваткова.

Головою Державного комітету з матеріяльних резерв — Анатолія Шостака.

Додаткові призначення та переміщення відбудуться найближчим часом.

У Києві...

(Закінчення зі стор. 1)

Америка потребувала на початку певної допомоги зі зовні і завдяки цій допомозі Америка розквітла, і я певний, що теж саме станеться і в Україні.

А новому Урядові я б побажав, щоб він послідовно втілював свої принципи і до кінця довів програму реформ. Йому буде забезпечена допомога з боку ЗСА та інших західніх держав".

Радіопрограма...

(Закінчення зі стор. 1)

вою і цим закріплюється у них гордість бути українцем.

Кульмінаційною точкою ювілейного року радіопрограми М. Комічака буде прогулька кораблем по піттсбурзьких ріках. Передбачається, що біля 400 учасників засвідчать свою вдячність М. Комічакові за десятиріччя відданої праці на пості керівника програми.

Зацікавлені можуть переслати свої привітання на адресу: Ukrainian Radio Program, P. O. Box 52, Pittsburgh, Pa. 15230, або факс: (412) 481-0577.

У ГОНҐ-КОНҐУ ЧИМ РАЗ частіше можна завважити, що дні англійського панування зближаються до кінця, а тінь Китаю зближається з невідкличною самопевністю. Вже тільки не цілих два роки залишилось до переходу Гонґ-конґу під правління Китаю, але державні урядовці вже отримують інструкції з Китаю, як їм бути. Місцева преса і телевізійні станції починають міняти свої передачі, зосереджуючись більше довкруги вісток пов'язаних з Китаєм. Серед всіх кіл населення Гонґ-конґу відчувається напруження і непевність, бо таки опівночі 30-го червня 1997 року ця столітня колонія Англії перейде юриздикцію Китаю.

ЗГІДНО З ПЛЯНОМ двостороннього співробітництва між військовими галузями України та З'єднаних Стейтів Америки, сюди з офіційними відвідинами прибув міністер оборони України Валерій Шмаров і зустрінеться з секретарем Департаменту оборони ЗСА Вілліямом Перрі. Вони обговорюватимуть проблеми конверсії та питання співробітництва у військовій галузі. Під час цієї подорожі В.Шмаров відвідає ряд військових баз і також зустрінеться з представниками Білого Дому, Конґресу та інших ділових кіл. Відвідини триватимуть до вівторка, 11-го липня.

Св. п. Б. Калина

Дня 20-го лютого 1995 року на 78 році життя відійшов у вічність св. п. Богдан Калина.

Роджений 16-го червня 1916 року в місті Трускавець, Дрогобицького району, Львівської области.

Помер в м. Беріссо, залишивши в смутку дружину Емілію, двох синів та двох доньок. Похорон відбувся 22-го лютого. Похорон зі Службою Божою довершив парох нашої церкви в Беріссо о. Дмитро Кащук, ЧСВВ. На проповіді в церкві о. Дмитро підкреслив великі заслуги св. п. Богдана Калини. Любив він свою Церкву та свій обряд усім своїм серцем. Довгі роки дякував, бо був фаховим дяком. Крім того, був великим меценатом для нашої церкви в Беріссо. Йому завдячуємо гарний іконостас, бо був він також фаховим столярем. Подібний іконостас його роботи є в нашій церкві в Боговені, Мендоза. Також і для церкви Пресв. Тройці в Апостолес зробив він та подарував дуже гарну сповідальницю. Крім того, у Беріссо перед церквою стоїть гарний монумент з нагоди 1000-річчя Християнства на Україні, він також був його фундатором.

Поховано його на міськім цвинтарі в Беріссо. Під час похорону на цвинтарі промовляв, між іншими, Степан Никон, сказавши: „Прощаю тебе, дорогий Богдане, друже по зброї. Прощаю тебе від Братства Дивізійників, від товариств „Просвіти" і „Відродження" та від всієї української організованої громади в Беріссо. Ти залишишся між нами у пам'яті як великий меценат на всі українські цілі. Ти був патріотом, любив Україну, за неї вже в молодості боровся. Коли перед вибухом Другої світової війни постала Карпатська Україна, зі зброєю в руках боронив її перед мадярськими загарбниками. Неволя мадярська тебе не зломила. В часі війни постає Перша Дивізія Української Національної Армії і ти вже в її рядах. Далі знову неволя. Врешті приїжджаєш до Аргентини, де відразу включаєшся в громадську діяльність, працюєш при церкві та „Просвіті". Виїжджаєш в Північну Америку, шукаючи кращої долі, і там включаєшся в українське громадське життя. Виховуєш дітей в українському дусі. Співаєш у хорі „Думка", разом з доньками. Це був один з найкращих хорів в Америці. Крім того, працюєш при катедральному соборі св. Юра у Ню Йорку. Однак Арґентини не забуваєш. Твоя хата була все гостинна для багатьох українців, які приїжджали на Світовий Конґрес Вільних Українців. Даєш свої щедрі пожертви і переводиш збірки для української католицької катедри в Буенос Айресі. Також дав допомогу на пам'ятник нашому ґенієві Т. Шевченкові в Буенос Айресі. По довгих роках знову повертаєшся до Аргентини, до Беріссо, і тут далі працюєш при нашій церкві. Крім того, ти дуже багато працював та грішми допоміг Філії Т-ва „Відродження" у Беріссо.

Горем прибитій дружині та донькам, синам і внукам в Америці висловлюю найглибші співчуття. Нехай пам'ять про тебе, друже Богдане, назавждизалишиться між нами".

Степан Никон

Прихильники Руху активно працюють у Чикаґо

У суботу, 3-го червня ц. р., відбулися 3-ті Річні збори Товариства прихильників Руху в Чикаґо, яке постало кілька місяців після виникнення Народного Руху за перебудову в Україні, який тоді об'єднував всі прошарки українського суспільства, що боролося за проголошення незалежности України. Понад 350 осіб стали його членами в Чикаґо. За пройдені п'ять з половиною років чикаґські прихильники Руху проявили непересічну діяльність та активність, зібравши коло 430,000 дол. для допомоги Україні. Ці гроші передано переважно у східні реґіони України на проведення відомого референдуму, виборів, на стипендії, різне устаткування, допомогу особам, що були в біді, як родини потерпілих шахтарів на Донбасі, на пресу, книжки та інші речі, щоб допомогти в закріпленні та демократизації української держави.

Завдяки активній управі та працьовитості членів, за пройдений час Товариство прихильників Руху в Чикаґо влаштувало само, або спільно з іншими організаціями, понад 100 політичних, громадських та культурних імпрез, у яких брали участь сотні й деколи тисячі осіб. В Чикаґо були гостями президент України Леонід Кравчук, міністри оборони К. Морозов та В. Радецький, амбасадори України у ЗСА та багато інших відомих діячів України. Загалом відбуто зустрічі щонайменше з 50 відомими політиками, літераторами, мистцями та ученими, а окрім того, багато було зустрічей зі студентами України, що перебувають в американських університетах. Рух у Чикаґо допоміг відкрити перше Генеральне консульство України за межами України.

З нагоди третіх Загальних зборів видано брошурку з переліком і хронологією виступів та імпрез, влаштованих Товариством прихильників Руху у Чикаґо та список усіх жертводавців. Після звітів членів управи В. Ткачука, З. Бігун, В. Маркуся, І. Гарасовської, О. Коновала, Ю. Коломийця та ін. вибрано нову управу, яку й далі очолив д-р Богдан Ткачук.

У президію численної управи та на голів різних комісій вибрані: Василь Маркусь, Святослав Личак, Юліян Куляс, Анатолій Коломиєць, Іванна Гарасовська, Зена Бігун, Іванна Ґорчинська, Юрій Яримович, Орися Гарасовська, Олексій Коновал, Слава Джансон та Жорж Коломиєць. Праця Товариств прихильників Руху в Чикаґо, прихильників будови української держави, ще не закінчена. Українська громада Чикаґо і околиць хоче й буде далі допомагати всім будівничим української держави. Назву Товариства учасники зборів вирішили змінити на Рух Допомоги Незалежній Україні, а щоб збільшити своє членство, анулювали вписове в сумі 100 долярів для нових членів. Нові члени, так як і старі, платитимуть 10 долярів річно членських внесків.

Зборами керувала президія: Орися Гарасовська — голова, Павло Надзікевич — заступник голови та Зена Бігун — секретар.

О. Серґієнко

Українська студентка потребує допомоги

До нашої редакції звернувся листом професор коледжу Маріст у Покіпсі, Н.Й. з апелем допомогти фінансово одній із його студентов з України, яка вивчає біологію та передмедичні науки.

Христина Адріющенко, пише проф. Казімір Нолкеніюнас, відзначається дуже добрими поступами в науці, як до речі усі студенти, що приїжджають сюди на науку з України. Досі вона мала фінансову допомогу родини, але в останньому році її мати була сильно поранена проїжджаючим автом, перебувала довший час у лікарні та потребує ще лікування і не є в спроможності дальше допомагати дочці.

Частину покриття коштів науки та утримування згодилася платити адміністрація Маріст коледжу з уваги на те, що К. Андрющенко є визначною студенткою. Це однак не є вистачаючим і тому її професор апелює до української громади включитися у допомогу фінансування дальшої науки цієї студентки.

Чеки можна посилати, виставляючи на коледж, на адресу: Marist College, Business Office, Poughkeepsie, N.Y. 12601.

Загальні збори УАКРади в Дітройті

У п'ятницю, 19-го травня ц.р., у вечірніх годинах в домівці Союзу Українок Америки Управа Відділу Української Американської Координаційної Ради в Дітройті зложила присутнім свій звіт з діяльности у період від 28-го травня 1994 року до 19-го травня 1995 року.

Збори відкрив голова Відділу Зенон Василькевич. Після звіту Верифікаційної комісії під головуванням Дмитра Федорка, збори вибрали Президію в складі: мгр Володимир Баран — голова, Богдан Сердюк — секретар і Ярослав Базюк — член.

Перебравши ведення зборами, голова Президії попросив секретаря протоколів минулорічних Загальних зборів до його відчитання. Активний член Управи Леся Місьонґ відчитала обширний протокол з перебігу нарад зборів, у якому детально охоплені усі аспекти не тільки звітуючих членів управи контрольної комісії і дискусію над ними, але теж усю діяльність Відділу у цій каденції.

Першим звітував голова Відділу Зенон Василькевич. У своєму звіті голова перечислив важливіші імпрези, такі як свято Державности України, влаштоване разом з відділом УККА (головним промовцем був консул України Юрій Олійник, а між американськими урядовими чинниками був присутній губернатор стейту Мишиґен Джан Енґлер).

Коли програма телебачення Сі Бі Ес „60 хвилин" хотіла знеславлення доброго українського імени, Управа Відділу УАКРади і Управа Відділу УККА влаштували величаве всегромадське „віче" як протест проти вищезгаданої телестанції і автора Морли Сейфера. На вічі виголосили слово протесту конгресмен Боньор та інші місцеві американські урядовці. Тоді ж було винесено резолюцію протесту і розіслано її до усіх американських законодавчих чинників, як теж до Сі Бі Ес, і до програми „60 хвилин" та до автора нападу — Морли Сейфера.

Відділ також відбув ряд зустрічей з діячами з України, з-поміж яких — з редактором Зінкевичем та ін.

„Помимо того, що кілька членів Управи з причини ров'я не могли брати участи у діяльності Відділу, все таки ми прийшли з поважним загальним сальдо на наші сьогоднішні збори", — відзначив голова.

„У цьому звітньому році, — продовжив він, — Відділ втратив двох визначних членів управи — довголітню референтку зовнішніх зв'язків Емілію Запорожець і чільного члена Управи інж. Степана Білого. Управа Відділу тентативно працює над тим, щоб їх заступити молодшими".

Заступники голови Рома Дигдало і Ярослав Березовський доповнили цей звіт, повідомивши, що д-р Ярослав Березовський займався писанням листів до американських законодавців, включно з Президентом Клінтоном, а мгр Рома Дигдало — внутрішньо-громадськими справами. Рома Дигдало є одночасно головою Фонду допомоги дітям Чорнобиля. За відсутнього незадовільного стану здоров'я секретаря листів Романа Лазарчука, коротко прозвітував голова Відділу. Наступним звітував касир Відділу Іван Качмар, який поділився з присутніми про цифровий стан каси Відділу: сальдо з минулого року — 9,408 дол.; приходів у цьому році було 4,900 дол.; вислано до централі УАКРади 2,138 — дол. і до СКУ — 1,094 дол. За Національний фонд звітував Дмитро Федорко. Він підтвердив звіт касира про фонди для наших надбудов, додаючи, що із загально зібраних грошей на ці надбудови ми відтягаємо 10 відс. на внутрішню діяльність.

Після дискусій над звітами був поставлений внесок голови Контрольної Комісії інж. Богдана Петріни на уділення абсолюторії уступаючій управі. Абсолюторію прийнято.

Далі був прочитаний преважливий звіт номінаційної комісії, до якого голова Президії попросив голову тієї комісії Рому Дигдало. У склад номінаційної комісії входили д-р Ярослав Березовський, Дмитро Федорко і Леся Місьонґ. „Тим разом, — заявила голова номінаційної комісії, — не було особливих труднощів у підборі нової Управи, бо усі члени минулорічної Управи дали згоду і надалі працювати у відділі для добра громади, та разом допомагати вільній Україні".

Березовського збори одобрили його думку, і довголітнього члена управи Йосифа Бевцика перенесено зі списка членів Управи на пост почесного голови. Вільні члени Управи: д-р Любомир Баран, Мирося Бараник, Ярослав Базюк, Осип Бігун, Павло Герман, д-р Микола Григорчук, Валентина Євич, Петро Капітанець, Валентин Ковальський, Ксеня Кучер, Леся Місьонґ, Микола Татарин, Рома Тобіянська, Любомир Татух. До складу контрольної комісії увійшли: інж. Богдан Петріна, Йосиф Постоловський, д-р Марія Балтарович.

Дальше ведення зборів голова Президії мгр Володимир Баран передав поновнообраному голові. Дякуючи за вибір, голова Зенон Василькевич заявив, що буде старатись, щоб Відділ і надалі залишився передовим серед інших.

Управа Метрополітального Відділу УАКРади у Дітройті (сидять, зліва): М. Березовський, д-р Марія Балтарович, мгр Рома Дигдало, З. Василькевич, Б. Середюк, інж. Б. Петріна, І. Качмар; (стоять, зліва): Я. Базюк, Й. Постоловський, д-р Л. Баран, Д. Федорко, О. Бігун, д-р Я. Березовський, М. Хрін, Олександра Місьонґ і Л. Татух. Відсутні: М. Бараник, К. Кучер, Р. Лазарчук, В. Євич, В. Ковальський, М. Татарин, Р. Тобіянська, П. Капітанець і П. Герман.

Склад Управи: Зенон Василькевич — голова, Рома Дигдало — перша заступниця голови, д-р Ярослав Березовський — другий заступник голови, Богдан Середюк — секретар протоколів, Роман Лазарчук — секретар листів, Іван Качмар — касир, Дмитро Федорко — фінансовий референт Громадського фонду, Мирослав Хрін — зовнішні зв'язки, Михайло Березовський — референт преси. На внесок Ярослава

Під час обговорення пляну праці виринула думка, щоб свято Державности України відбулося 22-го січня у такій формі, як раніше — концертовій. Цю справу у найближчому часі рішатимуть Управи Відділів УАКР і УККА.

Після спільної знімки Управи голова Відділу запросив до перекуски.

Михайло Березовський

Л. Герець веде курс з української історії в Колюмбійському університеті

Торонто, (КФУС). — Під час 1994–95 академічного року в Колюмбійському університеті в Ню Йорку працював д-р Леонід Герець, стипендіят Дослідницької та Навчальної Стипендії ім. Непораних.

Д-р Л. Герець

Цю ступендію, видається щорку, вона надає можливість науковцеві проводити досліди та лекції з галузі своєї україназнавчої спеціяльности.

Отже, у проминулому академічному році д-р Л. Герець провів спеціялізований курс лекцій з української історії, який відвідували не лише студенти факультету історії, але також з факультетів журналістики, освіти, міжнародних справ, що зацікавлені українською історією.

Водночас, завдяки стипендіям ім. Непораних та Інституту ім. Гаррімана при тому ж університеті, д-р Герець проводив наукові досліди про окупацію Галичини російськими військами в 1914–15 роках. Це важлива та складна тема, котрій досі не присвячено науковщими уваги, якої вона заслуговує.

Колюмбійський університет запросив д-ра Л. Гереця ще й на наступний рік. Він повторить свій курс лекцій з української історії. Це узгоджується з намаганнями української спільноти та Колюмбійського університету створити постійну україно-знавчу програму при Інституті ім. Гарімана.

Леонід Герець — син Наталії та покійного Родіона Гереців. Він закінчив Гарвардський університет, де й продовжував свої студії. Головне поле його зацікавлення — це криза в традиційній культурі, що її спричинює модернізація. Завдяки старанням д-ра Л. Гереця та наслідком його участи в дослідженні Великого голоду 1923–33 років та побуту бойків українських Карпат, значно поширено основи дивчення культури селян в сучасну епоху.

Стипендія ім. Непораних була встановлена в пам'ять Осипа та Йосафата Непораних (Торонто, Канада) на кошти Канадської Фундації Українських Студій. Фундація адмініструє дотичні фонди, а Канадський Інститут Українських Студій (Альбертський університет, Едмонтон) консультує та наглядає за науково-академічною стороною справи.

„Не дайте...

(Закінчення зі стор. 2)

Будьмо певні, що із цієї пропозиції, закрити „Веселку", — щиро радіють у Москві — і мають до цього причину. Невже наша діяспора опустить і призначить на холодну смерть-забуття один із таких довголітніх вже доказів нашої живучости?

Ми, Українські Працівники Літератури для Дітей і Молоді, закликаємо Управу УНСоюзу та всє громадянство: „Не дайте загаснути 'Веселці'"!

Антоніна Горохович, голова, **Олександра Коваленко**, проток. секретар, **Леся Храплива-Щур**, кореспонд. секретар, **Галина Юник**, касир, **Петро Цехош**, за видавництво дитячої літератури, **Оксана Бошко**, мистецький референт, **Христина Базилевич**, реф. висилки книжок, в.р., **Віктор Павленко**, в.р., реф. зовнішніх зв'язків, члени Управи: **Ірина Гошовська**, в.р., **Олександра Ю. Копач**, **Зіна Маєвська**, **Валентина Родак**, **Леся Шанта**, в.р., **Емілія Боднарчук**, **Аріядна Стебельська**, **Степанія Федчук**, в.р., **Параскева Кумпан**.

ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ УНСоюзу

Пригадуємо, що вкладки за забезпеченеві грамоти є платні на 1-ий день місяця, а не при кінці.

Просимо своєю точною вплатою допомогти секретареві вашого Відділу на час розчислитися за збірку вкладок до Головної Канцелярії.

Головна Канцелярія УНСоюзу